

KRETA CIRKLO

CERCLE DE GUIX CIRCULO DE TIZA

nº 11 tardor 2022

Socialismo
a l'
barbareco

Crisi alimentària i energètica,
crisi ecològica,
salaris de misèria,
inflació, precarietat,
habitatge impossible,
control policial, repressió,
escalada militar

El capitalisme porta al límit les classes treballadores i el planeta

Els pegats dels governs busquen adormir-nos
mentre multipliquen les despeses per a la guerra

**Per una producció
planificada democràticament
per la població treballadora,
d'acord amb les seues necessitats
i les del medi ambient**

Internaciema Kolektivista Cirklo

Contingut

El capitalisme porta al límit les classes treballadores i el planeta.....	2
Tardor 2022 a l'Estat Espanyol.....	6
Massacre en la tanca fronterera de Melilla:.....	10
La crisi alimentària mundial.....	12
Fora d'Ucraïna l'imperialisme rus!.....	16
No a l'acord criminal per a ampliar l'OTAN.....	20
Estats Units: pel dret a l'avortament lliure i gratuït!.....	22
Reivindicació nacional, nacionalisme, internacionalisme proletari.....	25
Esperanta angulo: <i>Laŭdo al dialektiko</i> . Bertoldo Brecht.....	26

Kreta cirklo - Cercle de guix - Círculo de tiza

és l'òrgan d'expressió
d'Internaciema Kolektivista Cirklo
www.ikcirklo.org
ikcirklo@tutanota.com

Internaciema Kolektivista Cirklo
és membre del
Collectiu Revolució Permanent
www.revolucionpermanente.com

El capitalisme porta al límit les classes treballadores i el planeta

Editorial

Els preus dels aliments, de l'energia, del transport i de l'habitatge devoren els salaris i les pensions. La precarietat en el treball s'estén com un càncer. Les cues en els bancs d'aliments són cada dia majors i inclouen moltes persones amb ocupació. Les urgències d'hospitals col·lapsen i l'ensenyament públic llangueix per falta d'inversió. Milers de persones es concentren a les fronteres dels països més rics fugint de la misèria i la guerra. Moltes moren en l'intent.

Les onades de calor es multipliquen i s'anticipen a l'estiu. Les glaceres es fonen. Tota mena d'altres desastres d'origen climàtic - sequera, inundacions, corriments de terres, huracans, incendis forestals, etc. - són cada cop més freqüents i severos. Fins i tot els oceans més profunds estan contaminats amb plàstics. Grans rius com el Colorado, Rio Bravo, el Tigris o el Po s'assequen. Tot el planeta es desertifica. Les malalties epidèmiques entre humans i animals prenen un caire planetari. Les espècies vegetals i animals s'extingeixen. La fertilitat d'homes i dones es redueix dràsticament per la contaminació química.

El control policial de la població cada dia és més sever. Els poders de l'estat són cada vegada més extensos i incontrolats. Els cossos policials estan militaritzats i dotats dels materials més moderns per al control de mobilitzacions de masses. La pandèmia de COVID s'ha utilitzat per a entrenar els exèrcits en el control interior dels països. Els governs anuncien en un mateix discurs que multiplicaran les seues despeses militars i que les masses han d'esperar moltes restriccions i "sacrificis" addicionals durant els pròxims anys.

No parlem d'una pel·lícula apocalíptica. És el panorama el juliol de 2022 de qualsevol país del món, inclosos els més rics... inclosos els Estats Units.

"La FAO i el PMA adverteixen sobre una imminent crisi alimentària generalitzada, ja que la fam amenaça l'estabilitat en desenes de països"

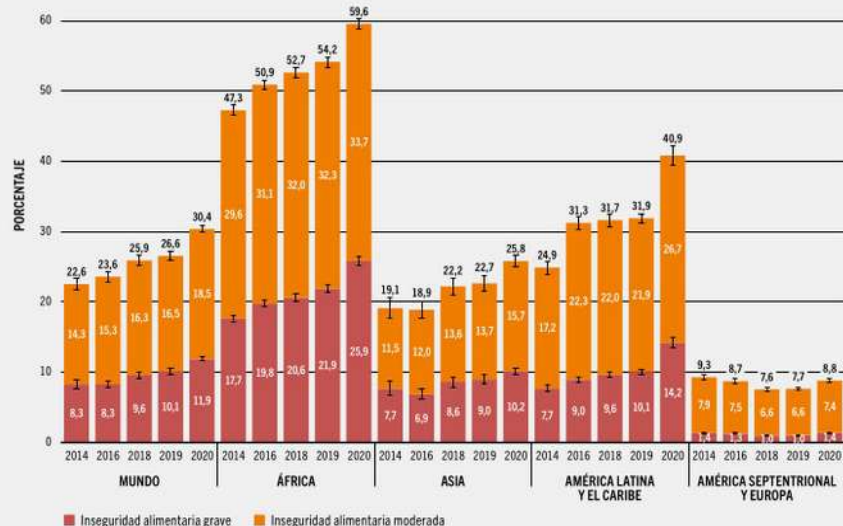
Els conflictes, les condicions climàtiques extremes, les commocions econòmiques, les conseqüències prolongades de la COVID-19 i els efectes en cadena de la guerra a Ucraïna arrossegueu milions de persones en països de tot el món cap a la pobresa i la fam, a mesura que l'augment dels preus dels aliments i del combustible espanten les nacions a la inestabilitat, d'acord amb el nou informe de punts crítics de la fam. [...]

Les condicions actuals són molt pitjors que durant la Primavera Àrab en 2011 i la crisi de preus dels aliments de 2007-08, quan 48 països es van veure sacsejats per inestabilitat política, disturbis i protestes. Ja hem vist el que està succeint a Indonèsia, el Pakistan, el Perú i Sri Lanka; això és només la punta de l'iceberg." (Nota de premsa de presentació de l'Informe de la FAO-PMA, 6 de juny de 2022)

És el mode de producció capitalista, que està portant al límit el planeta i la humanitat.

Les classes capitalistes, que han dirigit durant més de dos segles una economia basada en la propietat privada dels mitjans de producció i el màxim benefici per als posseïdors, coneixen bé la situació global. Nombrosos organismes nacionals i internacionals creats per elles mateixes li ho expliquen.

FIGURA 4 LA INSEGURIDAD ALIMENTARIA MODERADA O GRAVE LLEVA SEIS AÑOS AUMENTANDO LENTAMENTE Y AFECTA AHORA A MÁS DEL 30% DE LA POBLACIÓN MUNDIAL

NOTA: Las diferencias en los totales se deben al redondeo a la cifra decimal más próxima.
FUENTE: FAO.

La supervivència de la civilització exigeix un gir immediat en la manera en què els humans produïm. La situació necessita no sols canviar el tipus d'energia que utilitzem, eliminar al màxim l'ús de plàstics, reduir la contaminació i intentar salvar el salvable de la naturalesa espoliada. La situació requereix molt més: cal

produir de manera planificada per a la població, d'acord amb les seues necessitats i les de l'entorn natural. Cal abandonar l'enorme proporció del PIB que crea gegantescos beneficis per al capital, però són "productes" que no cobreixen necessitats humanes reals i destrueixen el planeta. Començant per tota la indústria d'armament. Cal alliberar tota la intel·ligència humana dedicada a la investigació per al benefici del capital i redirigir-la cap a la investigació per a les necessitats del conjunt de la humanitat i del planeta.

Però els assessors del capital, els governs, els organismes internacionals, fins i tot els partits més preocupats per la situació ecològica, però respectuosos amb la classe dominant, com els verds, no poden dir-nos tota la veritat: aqueixa

bolcada necessària en l'evolució de l'economia és absolutament incompatible amb el poder del capital sobre la societat, amb els seus estats nacionals, la principal funció dels quals és mantenir la població treballadora sotmesa a la llei del màxim benefici de les empreses.

La "solució" del capital és reforçar els enfrontaments inter-imperialistes

Ací i allà, en algunes qüestions, com per exemple les emissions de CO₂, els estats arriben parcialment a alguns acords miserables. Però la "solució" a la qual realment els dirigeix la seua naturalesa depredadora és la que estem veient en la conjuntura actual: la lluita mundial oberta pel control de les fonts d'energia, que comencen a ser insuficients, com a part necessària de la lluita pels mercats mundials. A costa del que siga.

L'imperialisme rus, posseïdor de la segona producció mundial de petroli i gas després dels EUA, domina també, amb la seua semicolònia Kazakhstan, el 23% de la producció d'urani. L'atac a Ucraïna implica, entre altres motivacions, el control de la seua intricada xarxa

d'oleoductes i gasoductes amb direcció a la resta de països europeus.

L'imperialisme nord-americà, hegemònic des de la Segona Guerra Mundial, executa les seues intervencions directament o a través de l'OTAN o altres organismes, segons li convé. Forma part dels seus mètodes habituals bombardejar i ocupar països (o provocar colps d'estat, o ofegar-los fins la desesperació), sovint per a intentar prendre el control dels seus hidrocarburs (l'Iraq, Líbia, l'Iran, Bolívia, Veneçuela...). La guerra de Rússia contra Ucraïna ha sigut la gran ocasió per a prendre moltes millors posicions a Europa.

Des de l'inici de la guerra, el govern dels EUA ha reforçat enormement la disciplina de tots els països europeus als mandats de l'OTAN, el seu bloc militar per a Europa. A més, ha aconseguit que els governs suec i noruec sol·liciten i signen el protocol d'incorporació urgent a l'OTAN. A costa d'entregar els refugiats kurds a l'islamista Erdogan, malgrat que fins fa poc les milícies kurdes eren aliades dels EUA en la guerra de Síria. Són les coses dels "danys collaterals".

En la recent cimera de l'OTAN a Madrid, Biden ha explicat que s'ha ampliat fins a 100.000 el número de soldats nord-americans a Europa, ha anunciat l'increment significatiu de les seues forces navals i aèries en el nostre continent i ha exigit el compromís de tots els

països membres d'augmentar la despesa militar fins a un mínim del 2% del PIB. El que en el cas de l'Estat Espanyol significa duplicar-la! Els governs europeus, posaran al servei dels EUA gratuïtament uns contingents militars enormes per a enfrontar - segons han acordat submisament en la cimera de Madrid - a "l'enemiga Rússia", a la Xina, acusada "d'intentar subvertir l'ordre mundial i erosionar les democràcies", i a qualsevol que s'interpose en el camí de la dominació imperial del capital ianqui o dels seus aliats.

Gràcies a la guerra d'Ucraïna, en només quatre mesos, els EUA han aconseguit dels països del continent europeu el que no van poder aconseguir durant anys: convertir-los oficialment en enemics de la Xina! del país que ha crescut i expandit els seus mercats espectacular-

ment, al mateix ritme que els perdia l'imperialisme nord-americà, en clara decadència.

Si les lluites de classes en els grans països imperialistes no ho impedeix - i de moment no ho estan fent - està garantida l'escalada militar i el reforçament de blocs al voltant dels EUA i la Xina. I ja es veurà què ocorre amb Rússia. Perquè ni és segur que la burgesia xinesa lligue alegrement el seu destí al de la russa - tal com desitgen els EUA - ni la Xina pot ser indiferent al destí d'un país aliat amb el qual comparteix milers de km de frontera, sabent que és ella, realment, el principal objectiu econòmic a derrocar pels EUA.

Les escalades militars són la preparació de les guerres i condueixen a les guerres. Desvien una part creixent de la producció nacional i de la despesa pública a l'armament i a l'exèrcit, enriqueixen els oligopolis armamentístics i endeuten els estats. I, a conseqüència de tot això, multipliquen la misèria de les masses, que són les que pateixen la inseguretat alimentària, la inflació, el pagament del deute públic... i la tragèdia de la guerra mateixa, quan habiten el territori sobre el qual es deslliga.

El planeta, mentrestant, veurà accelerar la crisi climàtica amb la multiplicació de les guerres i de la producció d'armament, una de les indústries més contaminants del món. Al mateix temps, la crisi climàtica reforçarà l'escalada militar entre els gegants imperialistes en lluita pel control dels mercats minvants, de les fonts d'energia, de l'aigua, dels aliments. Tots els estats reforçaran molt més el seu control policial sobre les poblacions en previsió de disturbis inevitables. El populisme feixista de masses es desenvoluparà en tots els seus possibles vessants, impulsat pel mateix capital per a enquadrar ideològicament les masses en els estats policials i militars.

Entre les burgesies i els seus estats, imperarà el salve's qui puga, contra els altres. Un cercle viciós cap a la barbàrie que només podrà ser detingut si la lluita dels proletariats d'aqueixos països impedeixen les burgesies seguir el camí que els traça - sí o sí - el sistema productiu basat en el benefici del capital privat.

La solució de la classe obrera és organitzar-se per enderrocar el capitalisme i construir el socialisme mundial

La solució de la classe obrera és organitzar-se per a enderrocar el capitalisme i construir el socialisme mundial

Hi ha eixida, però exigeix l'acció conscient de les classes treballadores de tots els països contra el poder de la classe capitalista en l'àmbit mundial.

Exigeix que els elements més avançats del proletariat s'organitzen independentment de la burgesia, que denuncien la constricció col·laboracionista dels vells i nous partits socialdemòcrates i de les burocràcies que converteixen els sindicats obrers en instruments patronals. Que siguin capaços d'impulsar la transformació de les revoltes socials cada vegada més nombroses i deses-

perades en revolució social, en poder organitzat de la població productora, en estats obrers que planifiquen col·lectivament i solidàriament la producció i la distribució en l'àmbit planetari.

Les actuals i futures explosions com la de Sri Lanka, l'onada de vagues obreres que està desenvolupant-se a Europa, els EUA i nombrosos països de tot el món, haurien de ser el terreny de la construcció de partits revolucionaris de masses organitzats en una internacional amb un únic objectiu: acabar amb el capitalisme putrefacte, construir el socialisme.

19 de juliol de 2022

Tardor 2022 a l'Estat Espanyol

La inflació devora salaris i pensions

Des de l'inici de la guerra de Rússia contra Ucraïna, el creixement dels preus en tota l'UE s'ha desbocat, afectant especialment l'Estat Espanyol, que en agost ha assolit una taxa mitjana d'inflació del 10,4 %. Tanmateix, i d'acord amb les dades de l'INE, eixa taxa tan alta amaga una realitat molt més colpejant per a les classes treballadores: els preus dels aliments han crescut el 13,3%, els del transport al 15,8 %, els de l'habitatge el 22,8 %. A més, els rebuts mensuals d'electricitat i gas de la llar s'han incrementat entre el 50,4 % (segons l'INE) i el 66,6 % (segons el càlcul de l'OCU). I això malgrat la reducció d'impostos i l'anomenada "excepció ibèrica" de la limitació del preu del gas per a la producció d'electricitat.

Com a tantes mesures "estrella" del govern de Pedro Sánchez, al final, l'excepció ibèrica consisteix simplement a fer-nos pagar als consumidors (més endavant i a còmodes terminis) la diferència entre el preu limitat del gas a l'engròs el del mercat. En paraules planeres açò significa que es respecten religiosament els superguanyos de la indústria energètica, qui "recuperarà" - poc a poc, en els rebuts - tot el que la limitació ha impedit cobrar-nos en els darrers mesos. També significa respectar l'escandalosa tarifació marginalista establerta en tota la UE1. Això sí, entre humils plors i queixes, sobretot dels ministres de Podemos. L'OCU explica amb claredat l'estafa propagandística de l'excepció ibèrica, que diuen voler imitar tots els nostres veïns:

"La implantación de esta medida sí ha conseguido limitar el precio de la electricidad en el mercado mayorista, pero a un coste muy superior al previsto, por lo que no solo no hay ahorro visible, sino que la factura finalmente se ha vuelto a encarecer. [...]"

La medida de establecer un tope al precio del gas tiene otras consecuencias como que los consumidores eléctricos tendrán que asumir su coste."(OCU.org, agost de 2022)

Cal assenyalar, que l'OCU oblida explicar que també els consumidors de l'Estat Espanyol pagarem el cost de la

Índice de Precios de Consumo Armonizado, 2015=100 Julio 2022

1. Índices nacionales: general y de grupos

Grupo	Índice	% Variación	
		Mensual	Anual
ÍNDICE GENERAL	117,54	-0,6	10,7
1. Alimentos y bebidas no alcohólicas	124,13	0,3	13,5
2. Bebidas alcohólicas y tabaco	109,87	0,4	4,5
3. Vestido y calzado	93,98	-17,1	-0,2
4. Vivienda	129,70	2,6	22,8
5. Menaje	108,82	0,1	7,2
6. Medicina	104,57	0,1	1,1
7. Transporte	127,11	-1,8	15,8
8. Comunicaciones	100,51	-2,0	-2,1
9. Ocio y cultura	104,11	1,8	5,1
10. Enseñanza	105,00	0,0	1,2
11. Hoteles, cafés y restaurantes	120,40	1,1	9,2
12. Otros	111,44	0,0	3,8

limitació del preu dels gas utilitzat en la producció d'electricitat per exportació !. I que aquesta exportació ha arribat a nivells històrics en els darrers mesos. És a dir: l'excepció ibèrica del govern consisteix també en el fet que la població subvencione l'electricitat exportada per les companyies privades que gaudeixen de beneficis històrics!!!

A tota aquesta pèrdua de poder adquisitiu general s'ha afegit, el 8 de setembre, la pujada del tipus d'interès del Banc Central Europeu. Es calcula que aquesta pujada

incrementarà uns 100 € al mes la hipoteca mitjana de les famílies. Pagar el lloguer o la hipoteca, l'electricitat i el menjar, al mateix temps, s'ha convertit en una equació impossible per a la majoria dels treballadors i pensionistes, que cauen massivament en la pobresa i veuen multiplicar-se els desnonaments.

Les direccions de les grans centrals sindicals continuen acceptant les pèrdues salarials

Cada setmana s'anuncien beneficis històrics per a algun gran sector de gran capital. Companyies energètiques, bancs, grans fons immobiliaris, serveis turístics, etc. I mentre les condicions de vida globals de totes les classes treballadores davallen sense parar, les direccions de les grans centrals sindicals no preparen cap batalla per a defensar-les. Molt al contrari, les estadístiques mostren que la mitja dels convenis signats pels sindicats de gener a juliol de 2022 només ha suposat un increment nominal de 2,56 % dels salaris. Això implica una pèrdua de com a mínim 8 punts respecte a la inflació del 2022, sense contar la dels anys anteriors. Major desvergonya impossible.

La lluita sindical elemental per l'actualització automàtica

l'estat burgès. Com a conseqüència, la classe obrera lluita de manera atomitzada per defensar els salaris i només puntualment es recupera ací o allà part del poder de compra perdut.

Per eixa raó és més que mai necessari combatre el col·laboracionisme sindical i obrir la perspectiva d'unificar el flux creixent de vagues i lluites d'assalariats i pensionistes sota la reivindicació de l'actualització automàtica de salaris i pensions. I, per impedir les maniobres de les burocràcies i les falses divisions entre treballadors no sindicats o de diferents sindicats, defensar incansablement la recuperació de les assemblees generals, les coordinadores de delegats de les assemblees, els comitès de vaga elegits i revocables des de les assemblees i únics organismes amb capacitat negociadora..

La socialdemocràcia governa per al gran capital

També cada setmana, els portaveus del govern de col·laboració socialdemòcrata PSOE-PCE-Podemos supliquen amablement a les energètiques, els bancs o les grans distribuïdores d'alimentació que "limiten els seus beneficis". I, de tant en tant anuncien alguna nova mesura "per a pal·liar les dificultats de la població en aquestes circumstàncies especials". Però són sempre mesures que tenen trampa, perquè són a favor del capital o engrunes temporals que no milloren en absolut la situació de la població treballadora. O tot alhora.

Un dels exemples més aclaridors de la política d'aquest govern és el Reial Decret-Llei 14/2022 - conegut com el de "mesures d'estalvi energètic" - recentment aprovat amb els vots dels partits del govern i de Bildu, PNV i ERC. Aquest decret-llei inclou reduccions durant només quatre mesos del preu dels bitllets de transport públic col·lectiu i una ajuda addicional única de 400€ per als

estudiants perceptors de beques. Tot sense apujar els impostos de les rendes més altes ni de les societats i, per tant, respectant l'actual estructura d'ingressos presupostaris, el pes de la qual recau essencialment sobre els assalariats.

de salaris i pensions, segons la pujada real del cost de la vida per a les classes treballadores, ha desaparegut per complet de la visió de les grans burocràcies. Fa moltes dècades que les direccions sindicals estan entregades a la col·laboració amb el capital i amorrades als diners de

Al mateix temps, el real-decret de mesures d'estalvi energètic obri grans línies de subvencions per a les empreses privades "més afectades per l'encariment de l'energia". Però, encara més interessant: en la seua "Disposición adicional segunda. Aportaciones al Sector Eléctrico en el presupuesto de 2022", en mig d'un galimaties indesxifrable, estableix l'entrega generosa al sector elèctric de 1.360 milions d'euros dels impostos suspesos de les factures (l'IVPEE):

Mediante este real decreto-ley se autoriza el libramiento de un importe de 1.360 millones de euros al sistema eléctrico para dar cumplimiento a lo dispuesto en el Real Decreto-ley 29/2021 por la reducción de ingresos que se ha producido por la suspensión del IVPEE (Exposición de motivos del RD-Ley 14/2022).

Pedro Sánchez, que anuncia un possible futur impost sobre els beneficis extraordinaris de les elèctriques (i per què no des de març passat o des d'ara mateix?), cola per la porta de darrere el regal d'aquests milions de l'erari públic que financem fonamentalment les classes treballadores!

Recordem, a més a més, que el mateix govern que està reflexionant profundament si puja el SMI 30 o 40 euros mensuals miserables s'ha compromès entusiàsticament a duplicar el pressupost militar per a desenvolupar l'escalada militar de l'OTAN, amb l'excusa de la guerra d'Ucraïna.

Tot ho acabarem pagant nosaltres els treballadors i treballadores. Les miquetes temporals per evitar l'explosió social, els beneficis extraordinaris de les companyies energètiques, la salvació dels negocis privats dels "sectors més afectats per la crisi energètica" (com hem pagat la salvació de la gran banca) i l'escalada militar.

També estem pagant i pagarem ben car - política, social i econòmicament - l'escrupolosa protecció que el govern (i els seus aliats PNV, Bildu, ERC, JxCat, etc) fa de la monarquia corrupta, de l'església catòlica, o dels aparells judicials, repressius i militar, controlats des del més profund per les mateixes forces postfranquistes (inclosos l'Opus Dei i els Legionaris de Crist) que dominen el PP i Vox. I això malgrat l'enorme quantitat de proves filtrades pel comissari Villarejo, que demostren que la seua empresa controlava la cúpula del poder policial i judicial i coordinava tot tipus de tasques criminals, com ara espia i falsejar proves contra polítics independentistes catalans o de Podemos, sense oblidar

els treballs "particulars" per a nombroses empreses del IBEX. Ni tan sols els casos de l'espionatge amb Pegasus ha merescut una somera depuració del Ministeri d'Interior!!!

No, ni l'aparell judicial i repressiu es depura ni les lleis repressives es deroguen. I no per això els partits de la dreta espanyola es tornen menys caníbals en la seua desesperació per controlar de nou directament el govern. A canvi, uns i altres porten quatre anys d'espectacle mediàtic impresentable amb relació a la renovació del Consejo General del Poder Judicial, del Tribunal Constitucional i el de Comptes, amb el seu repartiment partidista de llocs. En aquesta qüestió, acabe com acabe el fulletó, si alguna cosa ja ha quedat clara és que no ha existit mai ni existirà la suposada "independència judicial". Tan clar com que el PSOE i Podemos han preferit entrar en les lluites pel repartiment del seu control abans que denunciar i liquidar un monstre dedicat en

cos i ànima a facilitar la corrupció del PP i de tots els negocis lligats a ells (que sembla que són tots els que passaven per la finestreta del tresorer).

Els governs de la UE apliquen polítiques econòmiques bessones

Totes les mesures econòmiques espanyoles es repeteixen en la majoria del països de la UE independentment del "color" del seu govern. Són governs burgesos que actualment col·laboren entre ells per salvar el capital en una situació històricament molt crítica: la combinació de la crisi mediambiental, el final de la pandèmia COVID, més la inflació, la crisi alimentària i la crisi energètica agreujades a conseqüència de les sancions contra Rússia, en un molt perillós joc d'enfrontaments interimperialistes.

Els governs d'Olaf Scholz en Alemanya, Emmanuel Macron en França, Mark Rutte en els Països Baixos, etc., amb algunes setmanes de diferència i centralitzats des de la Comissió Europea, apliquen en els seus territoris les mateixes polítiques encaminades a donar suport estatal al gran capital, desenvolupar una escalada militar darrere els EU i adormir les masses treballadores amb petites mesures econòmiques. Però la inflació no es para i les crisis alimentàries i energètica s'aguditzen.

Pràcticament, totes les mesures que s'implementen (com ara l'ús del carbó, les subvencions als sectors del transport depenents del petroli, el reforçament de la indústria turística o la multiplicació de la producció d'armament) acceleren la crisi mediambiental de tot el planeta.

L'eixida està només en mans de la classe obrera, trencant amb tot el passat

No serà d'aquests governs que en trobarem una eixida positiva a la situació actual. Defenen una classe amb interessos totalment contradictoris als de la humanitat i ens arrossegueu al desastre.

Tampoc la trobarem en les altres noves o velles formacions de llenguatge més gesticulant i "roig", però igual de socialdemòcrates i adaptades al món del capitalista que el PSOE, com Podemos, Bildu o la CUP. Menys encara en muntatges de màrqueting polític com el que s'està creant al voltant de la ministra Yolanda Díaz (PCE), sense cap programa més enllà de què ella siga la lideresa i de que "tota l'esquerra" col·labore (com ella) amb el sosteniment del govern burgès i de tot el poder del capital. A canvi d'almoines i concessions a tal o qual sector o lobby social (dones, transsexuals) que podran ser revertides si les següents eleccions guanya altra vegada la caverna.

La solució no està en "l'esquerra", concepte aliè a les classes socials que dominen la lluita social i que inclou tot tipus d'organitzacions que viuen lligades (política i econòmicament) a la societat capitalista descomposta.

L'única eixida podrà vindre de la classe dels productors, que no necessita per a res les classes parasitàries. Però requerirà que s'organitze internacionalment per a canviar-ho tot de dalt a baix, per a la revolució socialista.

Massacre en la tanca fronterera de Melilla:

37 crims d'estat

i un govern que felicita els cossos de seguretat

28-06-2022

La matinada del 24 de juny, durant un intent multitudinari i desesperat de saltar la tanca de Melilla, han resultat mortes 37 persones, a més 76 ferides, 13 d'extrema gravetat.

Testimonis personals de tot tipus i nombrosos vídeos documenten que això ha ocorregut entre càrregues de gendarmes marroquins i de la policia i Guàrdia Civil espanyoles. Inclús s'ha pogut veure com les forces repressió espanyoles deixaren traspasar la frontera a les marroquines per colpejar i "retornar en calent" els migrants totalment inermes.

Davant les desenes de cossos amuntegats i sense vida de persones que només buscaven traspasar una frontera per trobar esperances de treball, el cinisme extrem de les declaracions de Pedro Sánchez, president d'un govern PSOE-Podemos-PCE:

"Vean las imágenes, en las que la gendarmería se ha empeñado a fondo para intentar evitar el asalto violento. Es importante reconocer el extraordinario trabajo de las Fuerzas Armadas y cuerpos de seguridad en Melilla y Ceuta, y la lucha contra migración irregular en general, y también por parte del Gobierno marroquí en coordinación con nosotros para tratar de frenar un asalto violento, que ha estado bien organizado, perpetrado, y bien resuelto por los

dos cuerpos de seguridad". (eldiario.es, 24 de junio de 2022)

Es tracta de tota una confessió de responsabilitat d'un crim massiu que involucra els dos estats. Un crim,

aquest sí, ben organitzat i perpetrat a instàncies de l'Estat Espanyol. I això només tres mesos després de què el govern reconeguera com a legítima la colonització marroquí ("sobirania" és l'eufemisme utilitzat) del Sàhara Occidental. La traïció definitiva al poble saharià, que malviu majoritàriament en camps de refugiats en la hamada algeriana. Però també una presa de posició clara contra Algèria que ens està costant la reducció i encariment inusitats del gas comprat a aquest país. Precisament en mig d'una històrica crisi energètica mundial, fonamentalment provocada la qual, encara que era preexistent, és exacerbada a través de l'OTAN pels Estats Units, que estan extreient uns enormes beneficis polítics i econòmics de la guerra d'Ucraïna.

Les mesures i ploroses crítiques dels socis "esquerrans" del govern, que demanen piadosament una "investigació" dels fets, no posen en qüestió la font de la que brota aquest crim i els centenars de morts ofegats cada any en les costes del Mediterrani i de les Illes Canàries: la política de criminalització de la migració illegal, la militarització de les fronteres, la sobre-explotació, l'assetjament i el racisme contra els migrants pobres, inclús els legalitzats.

L'assimilació, sense problemes majors, de 125.000 refugiats ucraïnesos en menys de 4 mesos, demostra que tots els arguments econòmics o socials contra la resta de migrants i refugiats només són una cortina de fum per amagar la voluntat de mantenir un ampla capa permanent de treballadors i treballadores pàries i sense drets. Encara que són imprescindibles per al "bon" funcionament de l'economia capitalista.

Aquest crim mostra que la situació no permet més passivitat. Totes les organitzacions del moviment obrer (polítiques, sindicals, socials, culturals, etc) han de denunciar-la i unir forces per a lluitar:

Per l'obertura de fronteres per a tots els estudiants, treballadors i treballadores

Tractament igual per a tots els refugiats

Per la derogació immediata de la Llei d'Estrangeria

Pel tancament immediat de tots els CIE's

Per la igualtat de drets socials, laborals, civils i polítics per a tots els treballadors i treballadores, migrants o no migrants.

De la terra o estrangera, una sola classe obrera!

La crisi alimentària mundial

COREP, 27 de juliol de 2022

El capitalisme, sumit en crisis globals combinades, està conduint sistemàticament a la humanitat i al seu entorn cap a la destrucció. De les dificultats alimentàries cròniques estem passant a una vertadera crisi alimentària mundial.

La guerra té un impacte global que amenaça amb devastar les economies dels països en desenvolupament. (António Guterres, ONU Info, 13 d'abril de 2022)

Malgrat el desenvolupament de la ciència i la tecnologia, dels rendiments agrícoles i dels mitjans de transport, les fams no són un arcaisme. Per contra, hui la desnutrició i l'escassetat d'aliments afecten fins i tot els treballadors de les metròpolis imperialistes. Segons l'Informe sobre la Crisi Alimentària Mundial, en 2021, 193 milions de persones patien fam. El capitalisme, que s'ha organitzat en forma d'estats nacionals, no té la capacitat de fer front a aquesta crisi mitjançant la coordinació dels estats o a través d'organitzacions com l'Organització de les Nacions Unides (ONU).

Amb això s'imposa una conclusió: la supervivència del capitalisme és perillosa per a la humanitat i per a moltes altres espècies. Un altre resultat és que els motins de fam es generalitzaran.

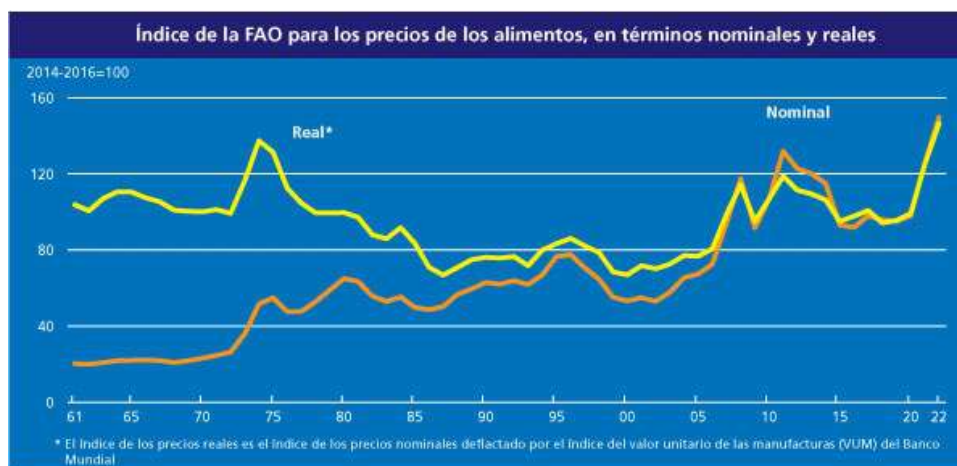
Si en analitzar una situació concreta fem com si el capitalisme no existira, si evitem deliberadament cridar-lo pel seu nom, si abordem el problema des de la perspectiva que aquest imposa, si ens fem la il·lusió que el problema pot resoldre's en el marc del capitalisme, mitjançant les seues institucions, o que, com a mínim, podria reduir-se a un nivell raonable, no tindrem un altre paper que el d'emascarar el paper del capitalisme.

Aquest sistema continua produint riquesa, però a costa de creixents contradiccions. Les crisis econòmiques, la pobresa, la degradació ecològica, les guerres, es multipliquen i la humanitat s'enfronta a una crisi de civilització, a un risc per a la seua supervivència. Totes aquestes catàstrofes no són la descripció d'una distopia, són la realitat contemporània. I la crisi alimentària és

una prova d'això.

La burgesia de la majoria dels països imperialistes afirma que l'única raó és la invasió russa d'Ucraïna. Així, fan recaure tota la responsabilitat sobre l'estat rus.

Sens dubte, la invasió russa d'un país exportador de cereals ha agreujat els problemes alimentaris del món. No obstant això, la guerra només ha precipitat la crisi alimentària. Els experts en clima, els científics agrícoles i les organitzacions globals de la burgesia esperaven una crisi alimentària mundial entorn de 2030. I la raó fonamental era el mercat agroalimentari capitalista, la deterioració ecològica i la crisi climàtica.

Amb la invasió russa d'Ucraïna, el món ha entrat en una crisi alimentària global. A tot el món els preus dels aliments pugen a nivells rècord, la vida dels treballadors de molts països es converteix en un infern per la hiperinflació i s'enfronten a problemes vitals com la incapacitat d'alimentar-se de manera sana i suficient, l'augment de la desocupació, els fenòmens meteorològics extrems, la pujada del nivell de la mar...

És veritat que Rússia i Ucraïna són un vertader graner mundial. Abans de la guerra, el món produïa entre 780 i 800 milions de tones de blat a l'any. En 2020-2021, Ucraïna va exportar 17 milions de tones de blat (dels 190 milions de tones exportades a tot el món) i 24 milions de tones de dacsa (dels 298 milions). Més de 50 països cobreixen almenys el 30% de les seues necessitats de blat amb Rússia o Ucraïna. Des del 24 de febrer, Rússia bloqueja els ports ucraïnesos de la Mar Negra; per part seua, Ucraïna ha col·locat mines en la Mar Negra per a protegir la seua costa. Entre 20 i 25 milions de tones de gra (blat, dacsa) i llavors oleaginoses (gira-sol) collides en 2021 estan bloquejades en les seues sitges. Les exportacions es realitzen ara només per via terrestre, la qual cosa les encareix. En represàlia contra Rússia, els Estats Units, la Unió Europea i els seus aliats estan aplicant un embargament econòmic, que està provocant que les exportacions de productes bàsics de Rússia assoleixen un mínim històric.

Les exportacions marítimes de blat des d'Ucraïna poden reprendre's gràcies a l'acord signat amb Rússia el 22 de juliol, sota els auspicis de Turquia i l'ONU. Però les primes de l'assegurança de transport, encara que s'aplique l'acord, augmentaran el preu de venda. Amés, la guerra continuarà afectant l'agricultura ucraïnesa: s'espera que les collites es reduïsquen com a mínim un 30%.

D'altra banda, el segon productor mundial de blat, l'Índia, pateix una sequera afegida als mesos més calorosos dels últims 121 anys i, per a pal·liar el risc de fam, l'estat ha prohibit l'exportació de blat i altres productes alimentaris.

Amb la recuperació econòmica mundial de 2021 i la guerra d'Ucraïna, els preus del petroli i del gas també experimenten pujades rècord, la qual cosa es tradueix en un augment dels preus dels fertilitzants i del combustible per a la maquinària agrícola. A causa dels elevats preus de l'energia i la producció d'aliments, Egipte va

prohibir al març l'exportació de productes bàsics com a blat, farina, fesols i llentilles. Indonèsia, que representa el 60% de les exportacions mundials d'oli de palma, ha prohibit totes les exportacions agrícoles i alimentàries.

La política de la Xina es resumeix en les paraules del seu cap d'Estat, Xi Jinping, que diu en cada oportunitat que el poble xinès ha de tindre el seu bol d'arròs fermament a les seues mans. En conseqüència, l'estat ha limitat les exportacions d'aliments i cereals.

El mercat internacional de cereals és opac perquè està controlat per un oligopoli d'unes poques grans empreses capitalistes. La crisi alimentària és una oportunitat per a ells, igual que la pujada del preu del petroli i del gas és una oportunitat per a les companyies petrolíferes. L'especulació amplifica les fluctuacions del mercat mundial. Des del començament de la guerra, el preu del blat ha pujat un 45%.

Podem enumerar els resultats de tot plegat de la següent manera:

- El desenvolupament físic i intel·lectual de desenes de milions d'infants quedarà limitat per la desnutrició.
- Sorgiran malalties producte de la mala alimentació de centenars de milions de persones amb el consegüent risc d'una nova crisi sanitària mundial.
- La mort de milions de persones per fam.
- La formació de noves onades massives de refugiats en països amb risc de fam, especialment a Àfrica, i aparició de noves i més cruels polítiques dels Estats europeus, els Estats Units, el Canadà, Austràlia, la Xina i el Japó per a tractar d'evitar aquestes allaus de migració.
- L'augment del proteccionisme, que farà que la situació alimentària mundial empitjore i endurisca les rivalitats entre les potències imperialistes.
- L'aparició de revoltes populars que poden fer trontollar el capitalisme davant la crisi alimentària (el primer cas és Sri Lanka).

La suma de les crisis combinades per les quals travessa el capitalisme, i el fet que aquestes crisis es repetisquen i agreugen, la realitat d'un sistema que es descompon, els resultats del fracàs en tots els àmbits de les políti-

ques neoliberals o keynesianes, són l'expressió més clara que el capitalisme ha fracassat. La raó principal darrere de la crisi ecològica i la crisi alimentària relacionada, darrere de la guerra a Ucraïna i Iemen, és que la tendència a la socialització de les forces productives xoca cada vegada més amb les relacions de producció capitalistes, amb la cerca de beneficis.

El capital ara desbarata totes les activitats que solien escapar d'ell. Substitueix l'artesà per la indústria, l'usurer pel banc, el petit comerciant pel supermercat i el petit agricultor per l'agricultura capitalista. La conseqüència inevitable ha sigut la migració massiva del camp a les ciutats. Els espais que deixen buits els camperols independents donen pas a vertaderes empreses capitalistes. Molts dels camperols treballadors que sobreviuen estan endeutats amb els bancs, obligats a comprar llavors d'un sol ús, a abusar dels inputs (adobs, productes fitosanitaris, pesticides), a produir per a l'exportació... Sovint els seus cultius i el seu bestiar són víctimes de la sequera o de la salinització de la terra. Als països tropicals, els capitalistes agrícoles, amb la complicitat del seu estat burgès, destrueixen la selva per al monocultiu o la ramaderia extensiva per exportar als països dominants. A tot arreu l'agricultura capitalista contamina el sòl i la naturalesa.

Els grups capitalistes de l'energia, ja siguin públics o privats, han afavorit durant molt de temps els motors tèrmics. Continuen extraient carbó a gran escala (a costa de la vida de milers de treballadors cada any per accidents i malalties laborals), que és la forma d'energia que més gasos d'efecte d'hivernacle genera. Els dirigents dels països capitalistes, degudament advertits pels científics de la marxa cap a la catàstrofe climàtica, multipliquen els cims i les promeses, però en realitat les

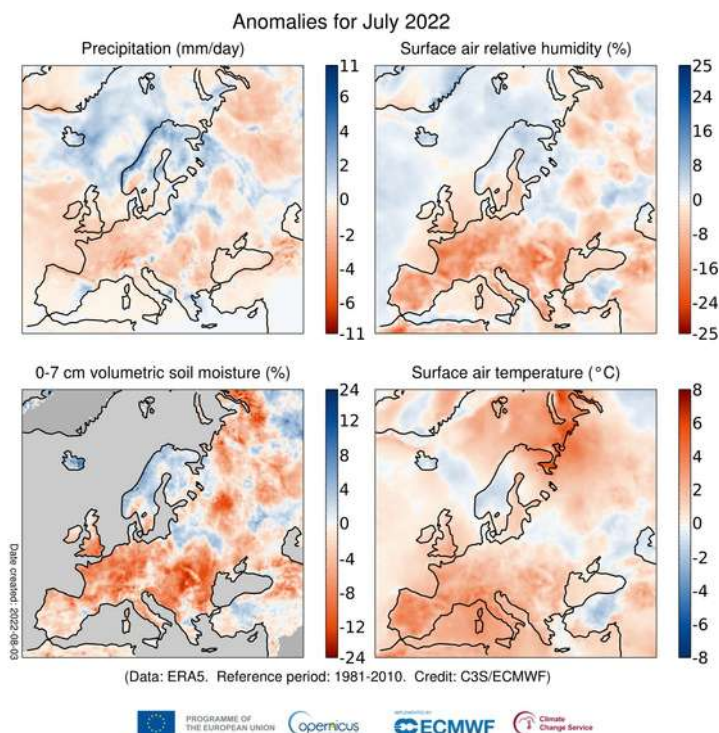
emissions de gasos d'efecte d'hivernacle continuen creixent.

Les activitats del capitalisme han col·locat literalment explosius sota l'ecosistema. Això ha provocat una crisi ecològica que està arribant a un punt en el qual s'albira la fi del planeta. Per exemple, la sequera s'està estenent per tota Europa, posant en dubte les activitats agrícoles de cultiu o de cria en moltes regions que abans se salvaven. Així, tota la plana del Po a Itàlia s'ha vist greument afectada. El rerefons de la crisi alimentària que estem vivint són els límits de l'agricultura capitalista, el calfament global i les rivalitats imperialistes per a repartir-se el món.

Les conquestes socials que la classe obrera va poder aconseguir en alguns països s'han tornat insuportables per a la burgesia des del retorn de les crisis econòmiques mundials (1973-1974). L'Estat burgès restringeix amb freqüència les llibertats democràtiques per a sufocar la resistència del proletariat, dels llauradors pobres, dels joves en formació, dels treballadors del sector informal. Reforça l'espionatge, la repressió policial, l'exèrcit. Els nous partits o els vells partits de la burgesia

recorren al clericalisme, al xovinisme, al racisme. Reapareixen les bandes feixistes, des dels Proud Boys fins a l'Estat Islàmic.

Les ones de revolta contra l'explotació i l'opressió mai han cessat. A elles s'uneixen cada vegada més les lluites per la defensa del medi ambient. No obstant això, a causa de l'absència d'una direcció proletària revolucionària, aquestes revoltes porten al poder a coalicions de tipus front popular (entre els partits obrers tradicionals i els partits burgesos) o condueixen a règims encara més reaccionaris. Tots dos palliatius permeten que el capitalisme continue.

El deure dels nuclis comunistes internacionalistes és agrupar-se, vincular-se amb les masses (especialment en els sindicats), espentar cap a l'autoorganització i l'autodefensa per a ressuscitar l'alternativa de la revolució socialista mundial. Dirigir aquestes revoltes cap a la destrucció del capitalisme per mitjà d'un programa de transició, centrar-se en la construcció del partit de la revolució mundial com el mitjà per a aconseguir-lo.

- Indexació de salaris, pensions i prestacions socials a la inflació.
- Prohibició del balafament capitalista d'energia i aigua!
- Expropiació de tot el sector energètic i del comerç de cereals sota control obrer!
- Expropiació de les empreses capitalistes agràries i la seua substitució per cooperatives!
- No a les patents en els sectors alimentari i agrícola.
- Socialització dels recursos hídrics sota el control de les organitzacions obreres i del camperolat pobre!
- Prioritat a les energies renovables. Per una transició basada en la investigació científica i el domini dels cicles energètics de les diferents fonts disponibles, per a garantir la reducció dràstica de les emissions de gasos d'efecte d'hivernacle.
- Planificació global de la producció d'energia per part dels treballadors.
- Planificació democràtica de la producció i la distribució.
- Govern dels treballadors!
- Revolució socialista mundial!

Fora d'Ucraïna l'imperialisme rus!

COREP/PCL/CPR-OTI 19 de juny de 2022

Des del 24 de febrer, es lliura a Ucraïna una guerra que està provocant la fugida de milions de refugiats i desenes de milers de morts i ferits, tant civils com militars. L'exèrcit rus no va aconseguir prendre la capital. Ara intenta apoderar-se de tot el Donbass bombardejant, una a una, les ciutats que resisteixen, com va fer a Txetxènia i a Síria. Aquesta guerra a Europa, igual que l'empresa a l'empenya per l'Àrab Saudita amb l'acord de les potències occidentals, recorda als proletaris de tot el món que el capitalisme, havent arribat a la fase imperialista, engendra inevitablement guerres i destrucció en la incessant lluita pel repartiment i redistribució del món entre els estats més poderosos.

Ucraïna és una qüestió important entre els imperialismes occidentals i rus. En 2014, Ucraïna va sol·licitar l'ingrés a la UE i en l'OTAN, en detriment de les seues anteriors relacions amb Rússia. Però el govern rus, amb l'annexió de Crimea i el control de part del Donbass, ja havia demostrat que aquesta situació li semblava insuportable.

La prioritat atorgada per l'estat nord-americà a la lluita contra el capitalisme xinès en ascens, la seua retirada parcial d'Europa i Àsia Occidental i la seua desordenada retirada de l'Afganistan, li han semblat al govern rus circumstàncies que oferien l'oportunitat d'afluixar el domini econòmic i militar de l'imperialisme occidental. Després de què aquestos deixaren clar que no intervindrien militarment, Putin va llançar les seues tropes amb l'objectiu d'annexionar

Ucraïna per complet o d'instalar un govern titella a la seua sencera disposició. Putin declarava el 21 de febrer: "Ucraïna no és una nació, sinó una invenció de Lenin i els bolxevics. Stalin va tractar de posar remei a aquest "boig invent", però no ho va aconseguir. ".

Els comunistes internacionalistes estan decididament del costat del país dominat contra l'agressió d'una potència imperialista, com sempre van defensar Lenin i Trotsky. El reforç de la pressió de l'OTAN sobre Rússia mitjançant el desenvolupament de les seues bases militars és indiscutible, però les rivalitats interimperialistes no justifiquen en absolut que es pose en qüestió la pròpia existència d'Ucraïna. I la tasca del proletariat ucraïnès, com la del proletariat mundial, consisteix a defensar, sobre la base de la independència de classe, aquest dret a la independència, lluitant al mateix temps per la revolució socialista a Ucraïna, per l'internacionalisme i per la federació dels Estats Units Socialistes d'Europa.

El govern ucraïnès és un govern burgès notòriament corrupte, l'exèrcit ucraïnès és un exèrcit burgès que ha integrat al seu si batallons feixistes, però els comunistes internacionalistes defensen incondicionalment a Ucraïna contra l'agressió imperialista russa, igual que van defensar a l'Iraq o a Sèrbia en mans dels nacionalistes burgesos

contra les agressions de la coalició d'imperialismes dirigida pels EUA. Al igual que van fer costat al poble àrab de Palestina contra la colonització sionista malgrat el caràcter burgès de la direcció del moviment nacional palestí (Fatah, Hamàs). Al igual que condemnen la

guerra empresa a lemen per l'Àrabia monàrquica i anti-semita aliada de l'imperialisme "democràtic". No més hui que ahir, aquest suport a la víctima de l'opressió

nacional no és el mateix que el suport al seu règim, al seu govern o a Zelensky.

Per una perspectiva revolucionària en defensa d'Ucraïna

L'imperialisme rus justifica la seua agressió amb el pretext del "genocidi" de la minoria russòfona que viu a Ucraïna, especialment en el Donbass. En realitat, els drets i llibertats de les minories són utilitzats pels diferents imperialismes segons els interessa. Des de 2014, el govern ucraïnès persegueix la minoria "rusa" i treballa per a reforçar els seus vincles amb els imperialismes europeus i nordamericà. I l'imperialisme rus, per part seua, utilitza l'excusa de l'opressió nacional des de 2014 per a annexionar-se Crimea, d'una banda, i per a impulsar la secessió, fins i tot mitjançant un suport militar massiu, de les regions de Donetsk i Lugansk en el Donbass, on els drets de les minories "ucraïnesa" i tàtar no són respectats.

Amb Lenin, donem suport al respecte al multilingüisme i la igualtat de drets de totes les minories nacionals, inclòs el dret a l'autonomia o a la separació. Però en cap cas aquest recordatori dels drets intangibles de les minories pot portar a la complaença amb la invasió imperialista russa.

Els comunistes internacionalistes estan a favor de la derrota de l'imperialisme rus a Ucraïna. Ucraïna té dret a obtenir armes per a defensar-se, encara que els imperialismes nord-americà i europeu que les subministren persequisquen els seus propis objectius, que són com a mínim mantindre a Ucraïna sota la seua influència. La derrota d'Ucraïna significaria l'aixafament del

proletariat ucraïnès, l'enfortiment de l'imperialisme rus i la dictadura de Putin sobre el proletariat rus. Per contra, la derrota de l'imperialisme rus aplanaria el camí per a l'alçament del proletariat rus, permetent al mateix temps que el proletariat ucraïnès s'organitze i lluite per si mateix. Aquesta és la nostra perspectiva.

Els imperialismes nord-americà i europeu han desencadenat salves de sancions contra Rússia, sense arribar a privar-se dels subministraments de gas i petroli que continuen sent indispensables per als països europeus. Fan molt de soroll amb la congelació dels actius dels oligarques russos, però d'una banda aquesta congelació no és una expropiació pel proletariat rus, i d'altra banda és bastant fàcil d'eludir gràcies als variats paradisos fiscals amics de les grans fortunes. Per altre costat, les sancions econòmiques, com l'embargament a determinades importacions i exportacions russes, afecten sobretot la població russa, provocant, per exemple, la desocupació de milers de treballadors a les fàbriques d'automòbils. I amenacen també els treballadors del món sencer.

Per part seua, els governs occidentals aprofiten la situació per a augmentar els seus pressupostos militars i reforçar les bases militars de l'OTAN entorn de Rússia: els Estats Units han enviat 20.000 soldats més a Europa, França envia contingents de tropes a Romania, etc.

La continuació de l'imperialisme és una xacra per a la humanitat

La guerra a Ucraïna és un punt d'inflexió en la situació mundial. Enfronta a l'imperialisme rus, que ha buscat el suport del xinès, amb els imperialismes nord-americà i europeus més importants. Aquests últims es cuiden molt de no travessar la fina línia que els manté fora d'una participació directa en el conflicte, però aquesta guerra pot convertir-se en una guerra entre potències.

L'estancament de l'exèrcit rus a Ucraïna, intolerable per a Putin, pot portar a una escalada militar i precipitar una guerra inter-imperialista.

La invasió augmenta el nombre ja considerable de persones desplaçades en el món, més de 90 milions. La guerra a Ucraïna ja està tenint conseqüències econòmi-

ques dramàtiques en molts dels països dominats, però també per als proletaris i totes les capes empobrides dels països desenvolupats. La interrupció del subministrament de cereals procedents d'Ucraïna i Rússia, però també de fertilitzants, diversos minerals com el níquel, etc., fa que els preus es disparen, alimentats per l'especulació. Així, el pa s'està esgotant o s'està tornant inassequible en molts països d'Àsia occidental i del nord d'Àfrica. El preu del gas i del petroli, dels quals Rússia és un dels principals exportadors, continua disparant-se. La inflació s'accelera, aconseguint el 8,5% als Estats Units, quasi el 10% a Espanya, més del 61% a Turquia, més del 55% a l'Argentina i, pel que sembla, més del 20% a Algèria. El resultat és que els salaris, les pensions, les prestacions i les ajudes, quan existeixen, perden la seua capacitat de compra. Diversos bancs centrals ja estan pujant els tipus d'interés dels seus préstecs als bancs, el

creixement s'està alentint i els indicis d'una possible nova crisi capitalista mundial van en augment.

Això reforça les contradiccions entre els estats imperialistes i entre les potències regionals. La càrrega del militarisme pesa cada vegada més sobre els treballadors per l'augment generalitzat de la despesa militar. La classe capitalista, al mateix temps que arrossega inexorablement al planeta a una catàstrofe ecològica i climàtica, pretén sempre salvaguardar la seua taxa de guany passant la factura de la guerra als treballadors i a les poblacions dels països dominats, el mateix que fa amb la factura de les seues crisis. La discriminació religiosa, la xenofòbia, el racisme, les persecucions contra els refugiats i els migrants són utilitzades obertament pels governs burgesos que reforcen la policia i l'exèrcit, redueixen les llibertats i criminalitzen la protesta social.

Per una internacional obrera revolucionària

Els buròcrates sindicals ucraïnesos de l'FPU i de la KVPU fan costat a Zelinsky de la mateixa manera que el Partit "Comunista" de la Federació Russa KPRF fa costat a Putin. L'alineament dels principals dirigents sindicals i dels partits reformistes (SPD, Partit del Treball, PS, PCF, PSOE, DSA...) amb l'OTAN i el suport directe o indirecte d'altres partits reformistes (Partit dos Trabalhadores, diversos partits "comunistes"..) a l'imperialisme rus deixen a la classe obrera mundial paralitzada, sense cap perspectiva pròpia contra la guerra a Ucraïna. Tots la limiten al suport al seu propi imperialisme o a la simple solidaritat amb les víctimes de la guerra.

No obstant això, la mobilització del proletariat mundial podria posar fi a la guerra, podria facilitar el camí al proletariat rus. En Rússia, les manifestacions contra la guerra han sigut reprimides amb violència, però els joves han atacat les oficines de reclutament de l'exèrcit. A Ucraïna, el xovinista Zelensky ha prohibit els partits de l'oposició, el parlament ha suspès les lleis que protegeixen els treballadors i ha prohibit les vagues. Un partit obrer revolucionari ucraïnès es dirigiria als soldats de l'exèrcit rus per a tornar-los en contra del seu govern i del seu estat.

Contra aquesta col·laboració de classe de les burocràcies obreres corruptes, els comunistes internacionalistes exigeixen que les direccions sindicals i els partits reformistes trenquen amb la burgesia. Per a derrotar a l'imperialisme i les seues guerres, els treballadors ha d'exigir el front únic de les seues organitzacions de masses al voltant de les consignes:

Fora d'Ucraïna l'imperialisme rus!

Cap suport a l'OTAN ni a cap imperialisme europeu o nord-americà.

Retirada de les tropes imperialistes occidentals d'Europa Central!

Retirada de les tropes nord-americans de tota Europa!

Dissolució de l'OTAN! A baix les sancions econòmiques que colpegen abans que a ningú el proletariat rus!

Per la revolució socialista tant en Ucraïna com a Rússia!

Pels Estats Units Socialistes d'Europa, des de Lisboa a Vladivostok!

Els treballadors del món necessiten una internacional obrera revolucionària que els allibere de les arpes dels dirigents dels partits reformistes i dels buròcrates sindicals, que sembren el verí de les il·lusions parlamentàries, del xovinisme i del compromís amb la seua burgesia o l'imperialisme.

Actualització automàtica dels salaris amb la inflació!

Control dels treballadors sobre l'activitat dels serveis i empreses essencials i sobre el tancament de les que no ho són!

Expropiació dels grans grups capitalistes!

Govern obrer basat en els consells obrers, la destrucció de l'Estat burgès i la dissolució de l'exèrcit professional, dels cossos de repressió policial i de les bandes feixistes pels obrers en armes!

Pla de producció decidit pel poble per a satisfer les necessitats socials, preservant el medi ambient i el futur de la humanitat!

Per una federació socialista mundial!

18 de juny de 2022

Collectiu Revolució Permanent - CoReP (Àustria, Estat Espanyol, França, Turquia)

Comité Provisional per a la Reconstitució de l'Oposició Trotskista Internacional

Partito Comunista dei Lavoratori (Itàlia)

No a l'acord criminal per a ampliar l'OTAN

COREP/PCL/CPR-OTI 29 de juny de 2022

En 2014, els combatents kurds van ser aclamats als països occidentals com a herois que lluitaven contra l'organització terrorista coneguda com a Estat Islàmic-Daesh. Armats en gran mesura per l'OTAN i principalment per l'imperialisme estatunidenc (amb raó, sense les protestes que sentim hui dels pacifistes o dels pro-Putin), estaven en primera línia en aquesta guerra. Pocs van protestar contra la posterior decisió (en la nostra opinió totalment equivocada) del YPG-PYD, la branca siriana del PKK turc, de continuar lluitant no sols amb el seu suport material sinó al costat de les tropes estatunidenques.

En 2015, per a mantindre Turquia en l'OTAN, Trump, autoritzar la invasió militar d'Erdogan al nord de Síria, amb l'objectiu d'expulsar el PKK-YPG. Entre 2012 i 2015 Erdogan havia finançat i albergat bandes islamistes a Síria (en particular a Al-Nosra, vinculada a Al-Qaeda).

Hui, tot això s'oblida en nom de la confrontació amb l'imperialisme rus. Al maig, el govern reformista de Suècia (SAV, Partit Socialdemòcrata) i el govern front-populista de Finlàndia (SDP-Kesk-Vihr-Vas-SFP) van decidir ingressar en l'OTAN. L'Estat turc ha posat les seues condicions. El 29 de juny, el cim de l'OTAN de Madrid va acceptar la seua petició. Gràcies a Biden, Erdogan aconseguirà totes les armes que vulga al mateix temps que Suècia i Finlàndia es comprometran a renunciar a defensar els refugiats polítics (s'estan elaborant llistes de persones a deportar).

La nostra condemna d'aquest acord criminal és incondicional. L'expansió i l'enfortiment de l'OTAN tenen lloc en el context d'una confrontació global, i potser demà una guerra oberta, entre les velles potències imperialistes encapçalades pels EUA i el nou bloc imperialista xinès-rus nascut del col·lapse i la transformació capitalista dels antics règims estalinistes.

Davant aquesta situació en la qual es produeix el vertader enfrontament entre les burgesies capitalistes dels dos blocs, nosaltres, com a leninistes conseqüents, ens pronunciem pel derrotisme revolucionari bilateral i

la transformació de l'enfrontament imperialista en guerra civil i revolució socialista.

Però, encara així, perquè som leninistes, sabem distingir entre les potències imperialistes i els estats i nacions no imperialistes. Per això estem incondicionalment del costat del poble kurd contra tots els seus enemics, es diuen Erdogan, Assad, Fatah al-Sham (ex-Al-Nosra) o l'Estat Islàmic-Daech, pel seu dret a defensar-se armant-se per tots els mitjans possibles. De la mateixa manera que continuem fent costat a Ucraïna en la seua lluita per defensar la seua independència nacional contra l'intent de l'oligarquia russa de destruir-la.

Què és una annexió? És fàcil convèncer-se que l'oposició a les annexions es redueix al reconeixement del dret de les nacions a l'autodeterminació, o bé es basa en una fraseologia pacifista que defensa l'estatu quo i és hostil a tota violència, fins i tot revolucionària. Tal posició és fonamentalment falsa i irreconciliable amb el marxisme, (Lenin, La revolució socialista i el dret de les nacions a l'autodeterminació, febrer de 1916).

Ho fem sense donar cap suport polític als dirigents d'aquests estats o nacions i sempre en la perspectiva de la revolució socialista.

Per descomptat, fem una diferència entre el govern de Zelensky i una organització petitburguesa radical com el PKK . Però no donem suport a les mesures socials del PKK-PDY-YPG nacionalista, el seu culte al líder (Abdullah Öcalan), les seues mesures antiàrabs en el mini-estat de Rojava i els seus compromisos amb l'imperialisme estatunidenc.

Tot això no canvia que la defensa d'una nació agredida i oprimida siga un deure en tots els casos, inclòs el d'Ucraïna, com va fer la Rússia revolucionària en 1920 per la Turquia dominada per la burgesia de Kemal contra la Grècia secundada per l'imperialisme anglès.

No al criminal acord d'ampliació de l'OTAN

Ni una arma per al règim reaccionari d'Erdogan

Mans fora dels refugiats kurds a Suècia i Finlàndia

Els terroristes no són el PKK sinó l'OTAN i la OTSC (aliança militar entre Rússia i els seus països satèl·lits)

Incondicionalment per la dissolució dels dos blocs militars

Retirada de les tropes turques, sirianes i iranians dels territoris kurds

Pel dret incondicional del poble kurd a la seua autodeterminació

Pel dret a un Kurdistan independent, unificat i socialista en el marc d'una federació socialista d'Orient Mitjà

29 de juny de 2022

Col·lectiu Revolució Permanent (Àustria, Espanya, França, Turquia)

Comité Provisional per a la Reconstitució de l'Oposició Trotskista Internacional

Partito Comunista dei Lavoratori (Itàlia)

Estats Units: pel dret a l'avortament lliure i gratuït!

COREP- 24 de juliol de 2022

Amb la sentència Roe/Wade de 1973, un dret limitat i fràgil

El dret a l'avortament és el producte de la mobilització de les dones treballadores per l'emancipació, dels negres per la igualtat, d'una part de la joventut estudiantil i dels reclutes contra la guerra de Vietnam que van sacsejar la ciutadella del capitalisme mundial durant els anys 60 i 70.

Amb la sentència Roe/Wade de 1973 el Tribunal Suprem reconeix el dret a l'avortament, però constitueix una resposta mínima a les demandes cada vegada més apressants dels moviments feministes, democràtics i polítics de l'època. De fet, encara que la sentència Roe/Wade estipula que "el dret a la intimitat de la 14ª Esmena de la Constitució és prou ampli com per a aplicar-se a la decisió d'una dona d'interrompre o no el seu embaràs", el Tribunal Suprem també reconeix el dret de cada Estat a afegir restriccions al dret a l'avortament, per exemple quan considera que l'embaràs està massa avançat. Així, lluny d'un dret real a l'avortament lliure i homogeni que s'imposa en tot els Estats Units, es tracta d'un dret de geometria variable ja que es deixa a cada estat la llibertat de restringir-lo.

Això deixa el camp lliure a la galàxia d'organitzacions reaccionàries que lluiten en cada estat per restringir aquest dret per tots els mitjans possibles: fent que es promulguen lleis cada vegada més restrictives, encara que això supose lliurar interminables batalles legals davant els tribunals d'apel·lació de cada estat, i eventualment davant el Tribunal Suprem. I per si no fos prou, els metges avortistes són amenaçats o fins i tot agredits i les seues famílies assetjades. Per exemple, Mississipí va passar de 14 clíniques d'avortament a només una en 2016. Aquesta és també la situació en altres sis estats.

Una llei federal que vinculara a cada Estat i establira normes precises a favor del dret a l'avortament faria òbviament més segur aquest dret. Això és el que va prometre Obama quan en 2008 va fer la campanya del Partit Demòcrata per al seu primer mandat, "és el primer que faré quan siga president", va dir. Però tal i com va ser elegit, es va negar a iniciar la batalla contra l'oposició republicana, ni tan sols va redactar un projecte de llei i va declarar poc després, en 2009: "No és la meua prioritat ara mateix". No obstant això, fins a principis de 2010, Obama no sols comptava amb la majoria en la Cambra de Representants, sinó també amb una "super-majoria" al Senat, és a dir, més del 60% dels vots, requisit indispensable per a superar qualsevol intent d'obstrucció per part del Partit Republicà. Es tracta, doncs, d'una traïció pura i simple del president demòcrata, les professions de fe del qual no han resistit molt de temps la seua constant preocupació per preservar la unitat nacional. El tema no es tornaria a esmentar al llarg dels seus dos mandats...

Mentre el Partit Republicà lidera la lluita contra el dret a l'avortament, les nombroses esglésies estatunidenques, influents tant en el bàndol republicà com en el demòcrata, encapçalen la campanya contra el dret a l'avortament. Això és tant més fàcil per a ells quant que la religiositat, real o exhibida, és una columna vertebral ideològica de la burgesia estatunidenca, com ho demostra el jurament sobre la Bíblia en cada investidura presidencial o el lema oficial dels Estats Units des de 1956, "in God we trust", que apareix en totes les monedes i bitllets.

No obstant això, si els pastors i els sacerdots, amb les seues prohibicions, les seues doctrines i els seus preceptes morals medievals, són els banderers de la burgesia reaccionària per a lluitar contra els drets de les dones i de les minories sexuals, això no és específic dels

Estats Units, ja que el mateix fenomen es pot trobar a Polònia contra el dret a l'avortament, a França contra els drets de les persones LGBT, o a l'Iran, i encara més a l'Afganistan, contra els drets de les dones i dels homosexuals, etc.

24 de juny: el Tribunal Suprem revoca la sentència Roe/Wade

Els "pares fundadors" (en la seua majoria grans esclavistes), que van crear els Estats Units mobilitzant les masses armades, van establir una república democràtica: o obstant això, van restringir des del principi el seu abast emancipador en admetre l'esclavitud dels negres, en excloure del vot a les dones, als no propietaris (obers, empleats, persones desfavorides) i fins i tot, en alguns estats, als fidels de religions minoritàries (catòlics, israelites, quàquers, etc.). Van dissenyar la constitució per a limitar la influència de les masses en el govern federal.

En particular, els xicotets estats rurals van obtenir una influència desproporcionada en la composició del Senat i en l'elecció -indirecta- del president, de manera que Trump va ser elegit en 2016 amb menys vots que Clinton, com ho va ser Bush en 2000 enfront de Gore. Des del principi, el Tribunal Suprem va adquirir un poder legislatiu exorbitant en detriment del Parlament (Cambra de Representants, Senat).

El dret a l'avortament, ja àmpliament socavat per les ofensives reaccionàries coordinades, acaba de patir una regressió dramàtica con la revocació de la sentència Roe/Wade.

La revocació deixa les coses en la situació anterior a 1973, permetent que cada estat decidisca prohibir totalment l'avortament si així ho desitja. A partir d'ara, la prohibició de l'avortament es presumirà lícita a cadascun dels estats sempre que hi hagi una "bona causa" perquè el legislador cregui que la llei serveix als interessos legítims de l'estat. Segons l'Institut Guttmacher, 26 estats haurien de prohibir l'avortament a més o menys curt termini.

Els reaccionaris no pretenen aturar-se aquí. Alguns ja han pres mesures per prohibir l'ús de la píndola avortiva, que es pot utilitzar sense risc fins a les 10 setmanes d'embaràs. A Louisiana, per exemple, ha sigut el governador demòcrata qui acabava de signar la prohibició d'enviar aquestes píndoles per correu, fet punible d'un a cinc anys de presó i una multa de 50.000 dòlars! Les conseqüències seran òbviament terribles per a totes les dones, però encara més per a les proletàries i les minories empobrides, ja que es veuran obligades a recórrer als avortaments clandestins amb tots els riscos per a la seua salut, o a trobar fons per a viatjar als estats que encara practiquen l'avortament - sempre que els estats reaccionaris no prohibeixin aquests viatges, com alguns ja han anunciat que volen fer - o a sumir-se en una misèria encara major amb la càrrega dels fills sense mitjans per a criar-los. Cal afegir que el formalisme jurídic utilitzat pels jutges per a rebutjar el dret mínim a l'avortament que es va derivar de la sentència Roe/Wade

s'utilitzarà després, sens dubte, per a anul·lar els drets dels homosexuals, que tant va costar aconseguir, i que no estan més inclosos en la Constitució estatunidenca que l'avortament.

Mobilització general o papereta de vot?

El 2 de maig va tindre lloc una primera manifestació enfront de l'edifici del Tribunal Suprem a Washington. El 14 de maig es van celebrar més manifestacions per a

denunciar la mesura del Tribunal Suprem. El 25 de juny va tenir lloc una segona jornada de protestes arreu del país. Però molts oradors van demanar que la lluita continuara en les urnes, deixant als manifestants impotents davant les maniobres del Partit Demòcrata, un partit burgès que diu defensar el dret a l'avortament, però que en realitat s'inclina davant l'oposició republicana en nom del respecte al sacrosant sistema parlamentari. De fet, el govern de Biden havia redactat una "Llei de Protecció de la Salut de la Dona", que suposadament anava a impedir que es qüestionara el dret a l'avortament. El projecte de llei va ser aprovat per la Cambra de Representants, però va ser derrotat pels republicans al Senat l'11 de maig, amb la deserció del senador demòcrata Joe Manchin, que va votar en contra amb els republicans, la qual cosa era perfectament esperat pels líders demòcrates. De fet, després del seu vot, Manchin continua sent membre del Partit Demòcrata... En realitat, aquesta operació governamental no pretenia tindre èxit, sinó simplement demostrar l'oposició del Partit Republicà, en un intent d'aconseguir més vots en les pròximes eleccions de meitat de mandat, al novembre. De fet, tant el Partit Demòcrata com el Republicà són partidaris de mantindre la regla de la majoria qualificada del 60% al Senat, i cada partit troba alternativament la seua pròpia manera de beneficiar-se d'aquest acord antidemocràtic.

Ens assegurem que tots els senadors voten i que tots els estatunidencs puguem veure com han votat. Crec que el Partit Republicà patirà les conseqüències electorals

quan el poble estatunidenc veja això (Chuck Schumer, líder demòcrata del Senat, 11 de maig)

El president també s'ha pronunciat sobre aquest tema.

Per a protegir aquest dret a avortar, els votants han d'elegir més senadors proavortistes al novembre, i renovar una majoria proavortista en la Cambra. (Joe Biden, comunicat de premsa, 11 de maig)

El dret fonamental de les dones a l'avortament lliure i sense restriccions no depén dels resultats electorals, als EUA com en altres llocs, ni del Partit Demòcrata, sinó sobretot de la mobilització no sols de les dones, sinó de tota la classe obrera, per a arrancar aquest dret als poders fàctics, per a desafiar el propi Estat burgès. Les confederacions de l'AFL-CIO i de la CtW, els sindicats de treballadors assalariats, han de deixar de finançar als partits de la burgesia i emprendre una lluita efectiva pels drets de les dones treballadores. Els DSA han de trencar amb el Partit Demòcrata i prendre el camí de la lluita de classes i del front únic obrer.

Clergues de tota mena i jutges del Tribunal Suprem, fora mans dels drets de les dones!

Front únic dels sindicats, organitzacions de dones i minories oprimides per a la mobilització general en tot el país contra el Tribunal Suprem, pel dret a l'avortament lliure! Protecció obrera de les associacions de planificació familiar, clíniques d'avortament i manifestacions.

Llei federal imperativa pel dret a l'educació sexual, per a l'anticoncepció i l'avortament gratuïts!

Abolició del Tribunal Suprem! Separació de l'educació, l'estat federal i els estats respecte de totes les religions i institucions religioses!

Govern dels treballadors!

Reivindicació nacional, nacionalisme, internacionalisme proletari

La relació entre les reivindicacions nacionals i el socialisme té una especial importància per a societats sotmeses per altres estats, com en el cas dels Països Catalans. Sovint es confon la reivindicació nacional proletària amb el nacionalisme interclassista. Per això cal una anàlisi acurada prèvia d'algunes concepcions bàsiques.

El concepte de nació, en un sentit ampli necessari per a la nostra argumentació, es refereix a societats amb un origen, llengua i cultura comuns. Però on (des de fa molt de temps) conviuen classes socials amb interessos oposats. La història és plena d'exemples de nacions des de fa mil·lennis. Des d'aquest punt de vista històric i

característiques molt particulars que el diferencien clarament dels estats antics i feudals.

L'estat feudal sovint era plurinacional i deixava exercir la violència institucional en l'àmbit de la noblesa local. En canviar l'estructura social a capitalista canviaren també els condicionants per al sistema jurídic en què aquesta es fonamentava, que configura l'estat. El concepte de nació també varià, adquirint una connotació interclassista, apta per a que la societat es justificara en ella. El poder passà a justificar-se més en el «poble» que en designis divins o dinàstics. El concepte de nació s'articulà sobre components ètnics, lingüístics o religiosos tals que permeteren a les classes oprimides suportar el

poder de la burgesia per un «patriotisme» interclassista. En definitiva, la societat capitalista ha condicionat els conceptes de nació i estat, adequant-los als seus interessos.

L'estat burgès es basa en una nació dominant que oprimeix les dominades i s'oposa a les altres, condicionat als condicionants políticoeconòmics del moment. És l'estat-nació actual (que quan pot esdevé estat-imperi). El nacionalisme, en el sentit exacte del mot, és la ideologia que pretén aglutinar totes les classes de la nació- pròpia i/o dominades- amb el propòsit

d'afermar-se enfront de les altres nacions i de l'oposició interna. Aquest caràcter interclassista condiona que, fàcilment, les classes dominants de la nació siguin beneficiades en l'àmbit polític-social. A la classe treballadora se li deixa el paper d'impulsar la lluita per a quedar, si el moviment té èxit, en la mateixa situació "subalterna" que estava. És a dir: dins el marc general de

ample, "nacions" han existit molt abans que el mateix concepte nasqués amb el significat que avui li donem.

També amb l'estat esdevé que existeix des de fa moltíssim temps abans del que avui coneixem com a tal. Podem parlar d'estat des de l'antiguitat clàssica fins als nostres dies, però el concepte d'estat actual té unes

la lluita de classes que és el motor de la història, el nacionalisme juga el paper de bandera perquè les classes dominants d'una nació, modernament la burgesia, obtinga una posició més preponderant en el món, tot mantenint les classes dominades- la classe treballadora- en la mateixa situació. El nacionalisme és, doncs, interclassista per definició.

Un concepte diferent és el de reivindicació nacional. Per evolució històrica, algunes nacions han dominat unes altres i s'han manifestat clarament opressions econòmiques, idiomàtiques i socials de tota mena. Front aquestes opressions s'han aixecat reivindicacions nacionals, que han estat defensades per diverses classes de la nació, amb interpretacions i intensitats diferents. Sovint algunes classes dominants, integrades amb la nació opressora, s'hi han oposat. Per això, les reivindicacions nacionals en ocasions enfronten les classes de la nació. Talment esdevé freqüentment amb la llengua.

El nacionalisme pretén unir la població per a oposar-se a unes altres nacions o als enemics interns.

Per al collectivisme o socialisme genuí, l'actitud és radicalment diferent: les reivindicacions nacionals de les classes treballadores de les nacions subjugades s'han de

resoldre en el marc de l'internacionalisme proletari. Els consells obrers federats faran desaparèixer les opressions nacionals de manera natural, per la desaparició de l'opressió nacional dels estats. Des d'aquesta concepció és totalment incorrecte un enfocament interclassista.

En conseqüència, els plantejaments polítics i les actuacions pràctiques deuen adreçar-se vers que les entitats i moviments que defensen les reivindicacions nacionals alhora s'adrecen a la constitució d'un poder obrer amb la superació de les opressions nacionals existents, en el marc de frateres relacions internacionalistes.

Tals moviments no deuen caure en la manipulació interclassista. No deuen esdevenir estructures polítiques buides de contacte amb les bases socials i integrades en el poder per pactes més o menys de govern. Que un moviment proletari haja col·laborat en una lluita «nacional» i haja estat deixat de costat quan aquesta ha triomfat és un fet recurrent en la història.

Els moviments que defensen les reivindicacions nacionals han d'estar integrats amb els que defensen la construcció del socialisme i han d'estar constituïts per entitats de base, en què tota superestructura representativa i tota directriu política deu de basar-se.

ESPERANTA ANGULO

LAŬDO AL DIALEKTIKO

Firmpaŝe la maljusteco promenas hodiaŭ.
 La subpremantoj celas plu regi pliajn dek milajn jarojn.
 La perforto sekuras: "Kiel tio estas, tiel ĝi estas."
 Ne estas aŭdata alia voĉo krom tiu de la dominantoj.
 Kaj en la merkato la ekspluatado krias: "Nun mi ekas".
 Kaj inter la subpremantoj, multaj nun diras:
 "Kion ni volas neniam estos atingita."
 Kiu ankoraŭ vivas, ne diru "neniam".
 Kio estas sekura ne estas sekura.
 Nu, kiel tio estas, tiel ĝi ne restas.
 Kiam la dominantoj estas parolitaj, la subpremantoj parolos.
 Kiu povas kuraĝi diri "neniam"?
 De kiu dependas daŭrigi la subpremon? De ni.
 De kiu dependas, ke tio finiĝas? Ankaŭ de ni.
 Kiu estas deprimita, tiu leviĝu!
 Kiu estas perdita, tiu batalu!
 Kiu povas reteni tiun, kiu konas sian kondiĉon?
 Ĉar la hodiaŭaj venkitoj estas la morgaŭaj venkintoj
 kaj tiu neniam fariĝas hodiaŭo mem.

Bertoldo Brecht